

ЕКОНОМІСТ

Vivat Alma Mater!

№2 (91)

КВІТЕНЬ–ТРАВЕНЬ 2015 р.

Сьогодні ми відзначаємо 70-ту річницю Перемоги у війні (1941-1945 рр.) над нацистськими загарбниками. Ціна Великої Перемоги – це мільйони загиблих, навіки зламані людські долі, невмовний біль та горе учасників воєнних подій.

Ми ніколи не забудемо про цю сторінку історії, про неймовірно страшну ціну, яку заплатив наш народ за право бути вільним та завжди будемо писати подвигом борців за свободу Батьківщини.

Низький уклін, вічна пам'ять і слава воїнам, котрі зі зброєю в руках захистили свободу і незалежність нашої країни, і трудівникам тилу, які самовіддано працювали задля Перемоги.

Шановні ветерани!

Від всієї души вітаємо вас зі святом!

Бажаємо здоров'я, оптимізму та довголіття! Нехай у ваших родинах панує злагода, спокій та добробут! Мирного неба вам та вашим рідним!

**М.І.Зверяков,
ректор ОНЕУ
Т.С.Корольова,
голова профспілкової організації ОНЕУ**

**ЦІНУЙТЕ КОЖНУ МІТЬ,
ПРОЖИТУ ПОРУЧ
ЗІ СВОЇМИ РІДНИМИ**

Щорічно наша країна відзначає мирну весну, день Перемоги народу над нацистською Германією в роки Великої Вітчизняної війни 1941–1945 років. Святкування припадає на 9 травня. Травень – це розмаїття весняних фарб, чисте зорянє небо вночі, ніжні світанки вранці, дзвінкий спів птахів і країна піснію своїєї зелені. Природа ніби сама радіє цій чудовій порі.

Пам'ять про пращурів, і тут я говорю не тільки про народних геройів, а й про представників родин - це те, чим відрізняється людина. Це багатство нашої душі. Ми немов бі тримаємо у серці близьких людей і даруємо їм частинку своєї душі, яка зігриває та охороняє їх у будь-яких життєвих ситуаціях.

В нашому місті-герої Одесі є свя-

щенне місце – Алея Слави у парку Т.Г.Шевченка, де поховані герої, які зробили свій внесок у визволення нашого міста від фашистських окупантів. Мій прадід Микита Іванович Панченко також похований на Алеї Слави. Під час війни він був начальником санітарного поїзду і вивозив поранених бійців з поля бою в тил. Також він був командиром партізанського загону. Його ім'ям названо провулок у нашому місті. У нашій родині існувала традиція: щороку 9 травня збиратися всію ріднією на Алеї Слави і віддавати дань пошани героям, покладаючи квіти.

В цьому році зірвівся 70 років з дня Перемоги у Другій Світовій війні. Колись єдиний радянський народ перебив кулаком хребет фашистській

гідri. Ми можемо уявити той час за допомогою документальних та художніх фільмів. Але найбільш достовірна інформація передається з уст в уста, за розповідями фронтовиків. Ветеранів залишилося небагато, та з кожним роком обривається чиесь дорогоцінне життя. Ми повинні піклуватися про них. На жаль, це не усвідомлює молодь. Тільки щось втративши, усвідомлюєш справжню ціну своєї втрати.

Я вважаю, що ми повинні пам'ятати цю велику дату. Да- ту, що знаменується великим возз'єднанням родин, міст, країн та націй. Тільки разом ми можемо зробити так, щоб на нашу мирну землю ніколи не ступала нога ворога.

**Анна КОЛЕСНИК,
студентка 23 групи КЕФ**

**НІХТО НЕ ЗАБУТИЙ,
НІЩО НЕ ЗАБУТЕ!**

9 травня - День Перемоги!

Цього року це особлива дата. Минуло 70 років відтоді, як наші діди воювали за свою рідну землю.

Мені здається, що це велике свято стало священним для кожного з нас. Немає жодної сім'ї, якої б не торкнулося горе і страх ... Страх війни. Адже війна - це найстрашніше явище, яке відбувалося і нині відбувається в країні.

У ті часи, починаючи з 1941-го по 1945-й роки, наші солдати захищали Батьківщину, жертвуя своїм життям.

Голодні, в холоді, вони нещадно боролися з ворогами. Із найпершого дня Великої Вітчизняної війни героїзм нашого солдата став зразком для наслідування. Вояни груддю своєю встали на захист кожної п'яді рідної землі.

За ці страшні для населення і захисників роки були і «злоті», і «падіння». Але наші діди у разі невдач не падали духом, проявляли стійкість і мужність.

Потрібно визнати, що командування тодішньої Червоної Армії не було готове до наступу. Що ж стосується технічного оснащення військ, то воно значно поступалося фашистському.

Але це не завадило солдатам гідно виступати у битвах під Сталінградом, Курськом; так тривало стояти у фазі оборони Брестської фортеці, м. Севастополя, Харкова, Одеси. І, врешті-реши, принести настільки довгоочікувану і по-справжньому Велику Перемогу.

Ця страшна війна забрала з собою велику кількість життів. Як я раніше згадала, горе торкнулося кожної сім'ї, у тому числі і моєї. Мій прадід Олександр Дідух воював за Батьківщину, проте, на превеликий жаль, з поля бою живим не повернувся. Але ж кожного з героїв вдома чекали матері, дружини і діти. Це страшне, зле явище під назвою «війна» забрало із собою віру, надію і спокій. Наче б то вирвало частинку душі...

Герої Великої Вітчизняної війни заслуговують на всесвітню повагу, пошану і визнання.

Я вважаю, що ми повинні з гордістю гадувати про них не тільки у день святкування Перемоги, а кожного дня. Адже наше життя, наше майбутнє існує завдяки тим хлопцям із 41-го. Сказати ім спасибі, мені здається, буде замало. Але якщо кожен з нас зрозуміє і визначить важливість мужніх вчинків солдат, то це буде гідним кроком до переосмислення цінності нашого з вами життя.

Підводячи підсумки, хочу побажати героям Великої Вітчизняної війни міцного здоров'я, довгих років життя та поваги. Дякую вам, шановні ветерани, за те, що ви зробили для нас!

Марія ГОЛУБКОВА, студентка 12 групи КЕФ

ВЕЧНАЯ СЛАВА ГЕРОЯМ, ПАВШИМ В БОРЬБЕ ЗА СВОБОДУ И НЕЗАВИСИМОСТЬ НАШЕЙ РОДИНЫ!

Преподаватели и студенты университета,
погибшие на полях сражений
в годы войны 1941-1945 гг.
Их могилы разбросаны
от Одессы до Берлина.

Мы, живущие ныне, в долгу перед вами!

О. К. Сидоров

Директор інституту,
кандидат економічних
наук, доцент

Н. П. Ковалев

Помічник директора
інституту

Б. Л. Гроісман

Студент, секретар
комсомольського
бюро факультету

А. С. Журавель

Студент 3-го курсу,
секретар партбюро
інституту

Н. П. Куліш

Студент,
голова профкому
інституту

ВЕТЕРАНСКАЯ ОРГАНІЗАЦІЯ В ДЕЙСТВІИ!

При ежегодном подведении итогов работы первичных ветеранских организаций Приморского района «О работе по проявлению заботы о ветеранах» наша ветеранская организация в течение нескольких лет значится в числе лучших. Этого показателя мы смогли добиться благодаря существенной помощи ректора, профкомов преподавателей и студентов, деканатов и кафедр университета.

Наша совместная деятельность создала доброжелательную атмосферу в работе с ветеранами. Сегодня ветераны войны знают, что в случае надобности они получат необходимую помощь.

Профком студентов и актив студенческого самоуправления на факультетах организовали волонтерские группы, которые проводят большую и необходимую работу с одинокими ветеранами, оказывают помощь в закупке продуктов и решении других бытовых вопросов.

Ежегодно ко Дню Победы ветеранам войны через профком университета выплачивается материальная по-

мощь. В 2014 году 27-ми ветеранам была оформлена бесплатная годовая подписка на газету «Вечерняя Одесса», за год 38 раз ветераны бесплатно посетили театры, для них 5 раз были проведены экскурсии по Одессе, в летний период 12 ветеранов имели возможность бесплатно оздоровиться в студенческом лагере «Экономист».

Я, как председатель ветеранской организации университета, ветеран войны, пользуясь случаем хочу сказать: нашему поколению выпала тяжелая судьба, миллионы наших сверстников полегли на полях сражений, защищая свою землю и мир от коричневой чумы – нацизма.

Я горжусь тем, что мы выстояли и победили. Мне исполнилось 93 года, с каждым годом здоровье мое ухудшается, часто не дают покоя полученные на фронте и незажившие раны.

В последнее время я задаю себе вопрос – правильно ли я прожил свою жизнь и ответ один – если бы пришлось повторить этот путь сначала, я его повторил бы!

Работая в университете преподавателем более 50 лет, я выработал твердое убеждение в том, что на смену нашему поколению пришло поколение духовно богатых, образованных, свободных юношей и девушек. За это стоило воевать и уничтожить нацистов в их логове.

Обращаюсь к преподавателям и студентам со словами «Будьте бдительны, не допустите возрождения нацизма».

Важно помнить, что война 1941-1945 гг. была войной, которая принесла нашим людям огромное количество жертв и несчастий, поэтому, празднуя 70-летие Победы, вы должны гордиться своими дедушками и бабушками за ту Великую Победу, которой они добились как на поле сражения, так и в тылу.

Честь и Слава павшим за свободу родной земли.

Ветеранам хочу пожелать крепкого здоровья, чтобы мы оставались в строю как можно дольше.

Л.М. КРАМАРОВСКИЙ,
почетный профессор кафедры бухгалтерского учета
и аудита, полковник в отставке, ветеран войны,
инвалид I группы, председатель
ветеранской организации университета

ПАМ'ЯТАЄМО НАШУ ІСТОРІЮ

Осмислення історії свого народу – необхідний і закономірний процес, який дозволяє зробити, з точки зору сьогодення, певні висновки із складного, суперечливо-го, часом драматичного минулого.

Чимало таких сторінок історії пов'язано з участю українського народу у війні 1941-1945 рр. – однієї з найтрагічніших подій історії людства. У війну було втягнуто 72 держави, де проживало 80 відсотків всього людства. Воєнні дії велися на території 40 держав, воювали понад 110 млн. осіб. Україна найбільше постраждала з усіх країн, що брали участь у війні. На фронтах загинуло 3 млн. українців, понад 2 млн. людей було вивезено у Німеччину, 3,5 млн. евакуйовано на схід. Війна обійшлася Україні 14 млн. демографічними втратами. Під час війни було зруйновано близько 700 міст і 28 тис. сіл.

Перемога над нацистами, а 2015 рік - рік 70-річчя Великої Перемоги, незважаючи на величезні людські жертви та матеріальні збитки, переконливо продемонструвала незламну волю народів (серед них і українського) до свободи і незалежності.

Тому сьогодні є необхідність повернення до втраченого за останні роки у такому надзвичайно чутливому для всього суспільства питанні, яким, безумовно, є ставлення до збереження народної пам'яті щодо подвигів ветеранів війни і тилу.

Сьогодні по-різному можна ставитися до війни 1941-1945 рр., але не підлягає ревізії одне – саме наш солдат, чоловік, батько, дідусь спільно з нашими союзниками у 1945 році переміг нацизм.

22 червня 1941 року викладачі і студенти Одеського національного економічного університету (тоді Одеського кредитно-економічного інституту) були призвані чи добровільно вступали до лав Радянської Армії. Цього дня одним із перших із інституту був призначений директор (ректор) Олександр Кузьмич Сидоров, який у 1942 році загинув смертью хоробрих. Сотні викладачів і студентів ОКЕІ брали активну участь у бойових діях на фронтах війни від самого її початку і до завершення.

Співробітники інституту проявили мужність при геройній обороні Одеси у серпні-жовтні 1941 р. В боях при обороні рідного міста загинув проректор інституту Петро Пантелеймонович Ковалев.

Викладачі та студенти, які продовжували навчатися разом із другими мешканцями міста, у надзвичайно складних умовах допомагали збирати врожай. Завдяки геройній праці людей тільки у липні-серпні з Одеси було вивезено до Поволжя, на Урал, до Сибіру понад 3 млн. пудів хліба, що було так необхідно фронту.

Сьогодні, напередодні великого свята 70-річчя Перемоги над нацизмом, є необхідність з великої літери назвати цих чудо-велетінів, які принесли Перемогу, а потім десятки років були викладачами нашого вузу, ентузіастами своєї справи, яких поважали студенти за мужність, добропорядність. Ветерани війни до 90-х років складали основу професорсько-викладацького складу університету і багато зробили для того, щоб університет став одним із кращих вузів України.

Саме ці ветерани внесли свій вклад у вдосконалення навчального процесу та іміджу університету: Бажал М.Г., Бахтін М.А., Більдей І.Т., Богачевський М.Б., Вайнштейн В.Г., Газар М.А., Гольдберг А.М., Гулінський Я.П., Гурін В.Д., Ерліх А.М., Ковбасюк М.Р., Майстренко В.Ф., Медведь Д.Ф., Мокан І.І., Огородник С.Я., Покритан А.К., Сайнус Г.Г., Семенець А.С., Сіваченко І.Ю., Сисьмій Г.Г., Ткаченко Д.С., Чертилін М.Н., Човганський Т.І., Цойман Г.І., Ямпольський М.М.

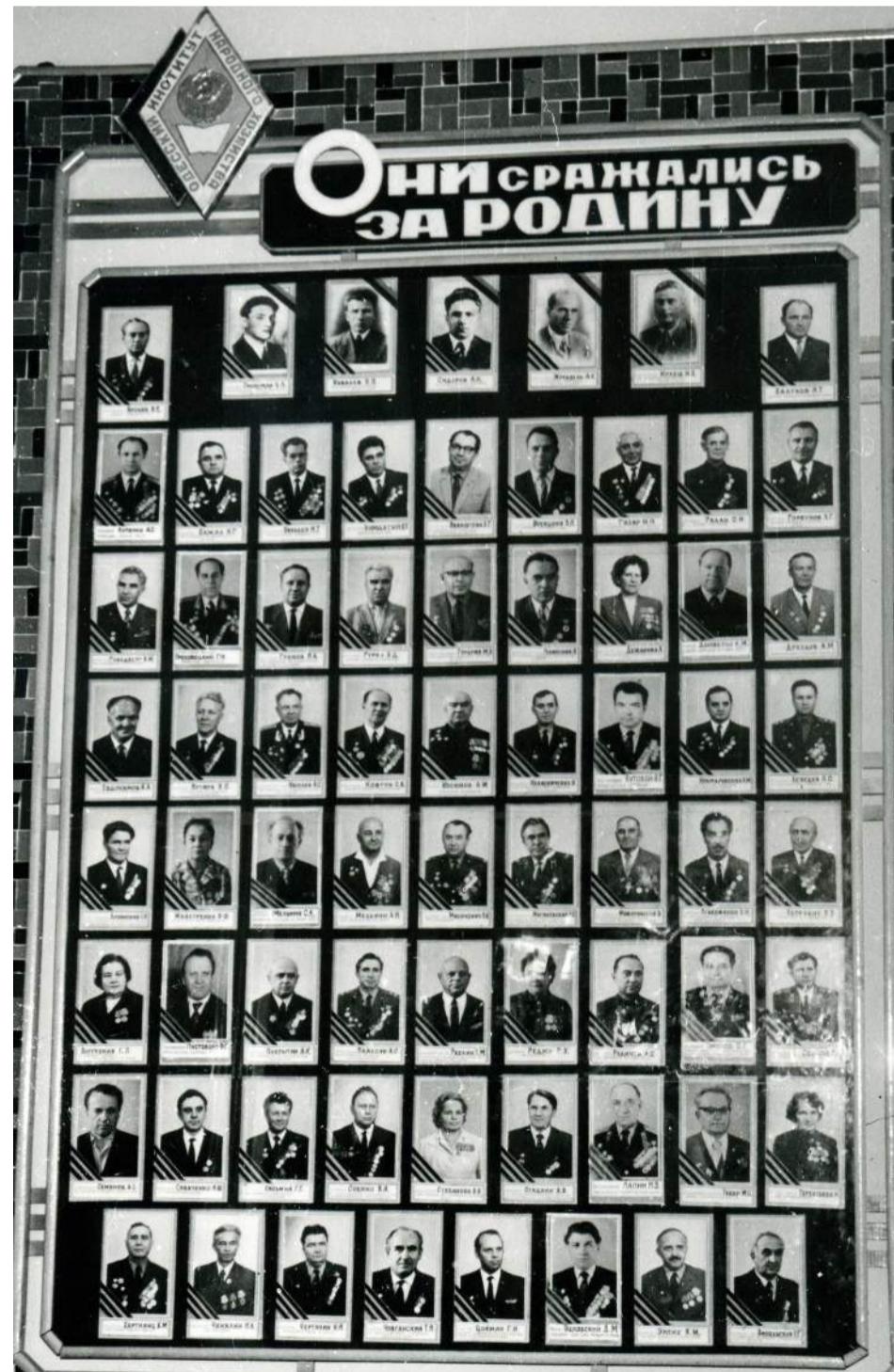
Викладачі нашого університету Збарський М.І. і Кисельов В.П. у складі 3-го українського фронту брали участь у визволенні Одеси і саме вони були у числі перших визволителів Одеси.

Випускник інституту 1941 р. І.Богун відважно воював у складі екскадрилії «Нормандія-Немон».

Участь у боях під Москвою, за Сталінград, на Дніпрі, Віслі та Одері, в Берліні – такий бойовий шлях нашого випускника, Героя Радянського Союзу Цибенка Івана Степановича.

Незважаючи на репресії та звірства, які спричинили нацисти у період окупації Одеси у 1941-1944 роках, одесити продовжували вести підпільну боротьбу. У цій боротьбі активну участь брали викладачі вузу, доценти Б. Сорочинський, С. Рудін.

При вивченні архівних документів у кімнаті історії університету випадково була знайдена віньєтка, зроблена до 30-річчя Перемоги у війні 1941-1945 рр. Це першоджерело нам багато про що говорить. У 70-ті рр. у нашому вузі працювало 65 ветеранів війни, з них сьогодні в живих залишилося не так багато: Крамаровський Л.М., Пахомов І.Н., Жданов Л.Ф., Жулькін А.С., Якушенков В.П., Дудник А.А., Кірсанов В.Д.. Всі вони інвалиди війни і, як правило, вік їх становить понад 90 років, всі вони потребують допомоги, яку без проблем можуть надати студенти-волонтери – де справою, а де просто відповідним ставленням та повагою. Ветеранська організація висловлює впевненість у тому, що студентське самоврядування спільно з профкомом студентів підклю-

читься до вирішення цього питання.

Як заступник голови ветеранської організації університету від імені ветеранів війни висловлюючу велику подяку ректорату, профспілковій організації і особисто ректору М.І.Зверякову за матеріальну

допомогу ветеранам війни і покращення умов їх життя.

**І.І.ГРИЩУК, методист
навчально-методичного відділу,
заступник голови ветеранської
організації ОНЕУ**

ВЕЛИКОЙ ПОБЕДЕ ПОСВЯЩАЕТСЯ

«Будем жить, родная пехота!»

Продолжение очерка
Л.М. Крамаровского,
первая часть смотрите
в предыдущем номере № 1(90)
февраль–март 2015 г.

Первый бой, в котором я активно участвовал, состоялся 20.04.1944 г.

Мой личный вклад в выполнение боевых задач батальонов состоял в том, что я систематически изо дня в день работал с личным составом по разъяснению поставленных перед нами боевых задач и вместе с нашими подразделениями принимал конкретное участие в наступлении и разгроме противника.

После мощной артиллерийской обработки переднего края противника 21.06.1944 г. наши части приступили к форсированию р. Проня.

Мы организованно, бегом, ведя на ходу огонь из автоматов и ручных пулеметов, за считанные минуты ворвались на окраину деревни Сусловка, захватив несколько домов. И тут, неожиданно для нас, по нашим позициям был открыт немцами огонь.

Мы понесли большие потери в живой силе. Командир батальона Юрий Двужильный доложил обстановку командиру полка и попросил его поддержать батальон в дальнейшем продвижении. Через 40 минут деревня была очищена от немцев, а немцы в панике разрозненными группами отступали, оставляя трофеи и убитых своих солдат.

Потом была деревня Ханьковичи, переход через реку Бася. Населенный пункт Хорошки - центр немецкой обороны данного района, был освобожден, к сожалению, с потерями. Батальон остался без своего любимого командира, капитана Ю. М. Двужильного.

Я горжусь тем, что воевал под руководством Юрия Двужильного, которому посмертно было присвоено звание Героя Советского Союза. Вечная память тебе, боевой наш командир, друг и товарищ!

На следующий день наша дивизия вышла на исходные позиции для продвижения к реке Днепр и расположенному на его пути г. Могилеву.

В течение дня с боями продвинулись примерно на 12 км, вышли к небольшой роще, которая примыкала к деревне (100-150 домов).

В метрах 200-300 от нас находился взорванный железнодорожный мост через Днепр. Мы все, друг за другом, перешли по созданной кладке моста на тот берег. Поднявшись наверх, вышли на шоссейную дорогу и увидели в 2-х километрах впереди отступавших колонной немцев. Приняли решение догнать, уничтожить и ворваться на окраину города. Догнали через минут 40, завязлся короткий бой, противник был рассеян и, пройдя вперед до 2-х км, мы попали в подготовленные немцами для обороны города траншеи - три линии с интервалом 200-300 метров.

Утром, после 20 минутной артподготовки, полк перешел в атаку. Штурмовые группы, одной из которых командовал я, быстрым рывком за огневым валом приблизились вплотную к улицам, привокзальной площади г. Могилева, буквально в считанные минуты захватили здания, укрепления фашистов и заставили их капитулировать.

В результате боев за город Могилев было уничтожено до 400 и взято в плен около полутора тысяч фашистов. Было захвачено девять орудий, около двух десятков минометов, много пулеметов и другого стрелкового оружия.

За мужество и отвагу, проявленные личным составом при прорыве обороны противника на реке Проня, за умелое форсирование Днепра и участие в боях за освобождение г. Могилева 290-я стрелковая дивизия была награждена орденом Красного Знамени, а приказом Верховного Главнокомандующего ей присвоили почетное наименование Могилевской. Участников этих боев наградили орденами и медалями. Меня наградили орденом «Красная Звезда».

Наша дивизия после боев за Могилев продолжала наступление на запад, непре-

рывно вступала в бои, уничтожая живую силу и технику врага. Так, за несколько дней боев, закончившихся 20.07.1944 г., мы уничтожили более 1000 человек немецких солдат и офицеров, взяли в плен более 1500 человек, захвачено 9 орудий, около двух десятков минометов, много пулеметов и другого стрелкового оружия.

3.07.1944 г. войска нашего 3-го и 1-го Белорусского фронтов освободили столицу Белоруссии город Минск.

На третий день боев мы подошли к г. Гродно, но ворваться в город «с ходу» не удалось, так как перед нами оказалась широкая река Неман. Преодолев реку, мы вышли на окраины г. Гродно. Противник упорно сопротивлялся, но вынужден был сдать город.

В последних числах июля 1944 г. мы перешли границу с Польшей и начались бои по освобождению польской территории.

2 августа 1944 г. года был получен приказ о начале наступления. В течение примерно двух недель, ведя непрерывные бои, части нашей дивизии выполнили задачу командования по взятию крепости Осовец, за что Верховным Главнокомандующим объявлялась благодарность.

4.09.1944 г. наша дивизия вошла в состав 41-го стрелкового корпуса 3-й армии 2 Белорусского фронта. Нам было приказано сосредоточиться в районе г. Черновец. Перед нами была поставлена задача - принять участие в боях за городом, овладеть крепостью Остроленко. Этот город и крепость являлись важным пунктом в обороне фашистов на реке Нарев.

6.09.1944 г. после огневого налета нашей артиллерии полк поднялся в атаку, ворвался на юго-восточную окраину Остроленка. Приходилось брать штурмом не только каждый дом, но и каждый этаж и чердак. И в этих схватках наши воины проявляли чудеса героизма.

Я вспоминаю эпизод битвы за крепость Остроленко. Когда батальон поднялся в атаку на штурм траншеи, раздались взрывы трех пехотных мин, в результате чего на моих глазах три человека, наступивших на них, были разорваны на куски, и рота залегла, боясь повторения увиденного. Я находился в этой роте и сообразил, что промедление смерти подобно, поэтому поднялся с призывом: «Коммунисты и комсомольцы! Вперед! За мной!» Командиры взводов поднялись за мной, и таким образом мы ворвались в траншеи и дальше на улицы города Остроленко.

На пути стояла мельница, и я с командиром пулеметной роты лейтенантом Андрейко поднялись на второй этаж, чтобы посмотреть перспективу продвижения вперед. И я увидел: примерно в 400 метрах впереди было шоссе к мосту через реку Нарев, по которой отступали немецкие части. У опоры моста я увидел лодку с немецкими минерами, которые приступали к прикреплению взрывчатки к опорам моста. Я тут же попросил Андрейко поднять расчет с танкового пулемета, открыл оконную раму, поставили пулемет. Я попросил командира расчета дать мне возможность самому убрать минеры и открыть огонь по мосту. Несколькоими очередями убил минеров и перенес огонь по немцам, движущимся по шоссе. Таким образом, мост через реку остался невредимым. По этому мосту переправились части нашей дивизии.

За мужество и отвагу, проявленную при освобождении города и крепости Остроленко, всему личному составу дивизии была объявлена благодарность. А наш 878 стрелковый полк получил наименование Остроленковский.

Противник любой ценой пытался удержать населенный пункт Червонка – мощный узел обороны, прикрывающий подступы к г. Макув-Мазовецкий. Здесь развернулись тяжелые бои.

Трое суток полки нашей дивизии отбивали непрерывные контратаки вражеских танков и пехоты, поддерживаемые огнем тяжелой артиллерии и минометов. Особенно ожесточенные бои начались 15.10.1944 г. Но все контратаки мы отбили с большим уроном для противника.

15.01.1945 г. наша дивизия в составе 35 стрелкового корпуса после интенсивной артподготовки перешла в наступление. В первый день поставленная задача

по прорыву обороны врага не была выполнена, так как у немцев, кроме укреплений, было значительное количество военной техники и личного состава: нам противостояла танковая элитная дивизия SS «Великая Германия» и новые части самоходных артиллерийских установок.

Наша дивизия и наша армия прорвали мощную оборону противника, вошли на территорию Восточной Пруссии. Мне было объявлено две благодарности за отличные боевые действия при вторжении в Восточную Пруссию.

К 1.02.1945 г. наша дивизия подошла к городу Гудштадт. В течение всего дня и ночи вели ожесточенный бой за изгнание немцев из этого важного стратегического пункта обороны немцев. К трем часам ночи над этим городом взвился красный флаг.

5.02.1945 г. наш полк, наступая на левом фланге дивизии, вел бой с противником в лесном массиве Вормдит-Терштадтвольд. Против нас действовало всего лишь до двух с половиной сотен гитлеровцев. Но и с этими силами, к тому же опирающимися на доты, сеть которых располагалась по просекам и полянам, справиться было нелегко.

Но, под покровом ночи мы подняли батальон и внезапным ударом выбили фашистов из занимаемых позиций. Противник понес огромные потери в живой силе и не смог оказать действенное сопротивление.

К утру мы вышли к реке Древен и «с ходу» форсировали ее. Мы подошли к окрестностям г. Мельзак. Город Мельзак расположен амфитеатром, и полку силами всех батальонов пришлось с боями освобождать улицы за улицей.

Наш батальон овладел вокзалом и занял в его помещениях оборону.

Кто же остался в живых к этому времени и осуществлял эту оборону?! Шесть стрелков, четыре связиста, зам. командира батальона по политчасти (на эту должность я был назначен в декабре) и мой связной Петя Соломатин, а также представители приданных нам артиллерийского дивизиона. Вскоре пришло пополнение в количестве 50 человек, плюс 12 разведчиков полка. Я подробно проинструктировал прибывших солдат и предупредил: «Оставить при себе только оружие и гранаты, чтобы не раздался какая – либо шум, и мы не выдали себя противнику».

К часу ночи мы прошли через пустой город, через проход в минном поле, вышли к подножию высоты, расположились шеренгой, на левом фланге которой шел я, а на правом фланге шли разведчики со своим командиром. Шепотом передал приказ: «Вперед! На высоту!». И мы пошли. Успели подняться примерно на 80% высоты, кто-то споткнулся, упал и оставил им котелок у пояса ударился о камень, раздался звук, который услышали дежурившие на высоте немцы. Взвились ракеты, освещившие поле боя, и раздался на немецком языке приказ «Огонь!». Со всех дотов трассирующими пулями обрушился на нас шквальный огонь. Солдаты легли на землю, а я, развернувшись вправо, чтобы посмотреть, где солдаты, почувствовал в левой части живота льющуюся горячую кровь, понял – я ранен. Отдав автомат связному, двумя руками зажав рану, спустился вниз по минному проходу, и, добежав до наших санитаров, попав в руки фельдшера Васи Радченко, упал без сознания и надолго.

Примерно в 3 часа ночи я уже лежал на столе в операционной нашего медсанбата. В этот момент я пришел в сознание и увидел склонившуюся надо мной медицинскую сестру, которая, погладив меня по щеке, сказала: «Леня! Тебе повезло, тебя будет оперировать хирург фронта доктор медицинских наук, профессор (к сожалению, фамилию моего спасителя я не услышал).

Увидев, что я пришел в себя, дежурный врач подошел, вытер мне пот на лице и сказал: «Вы прооперированы. Операция прошла успешно. Лежите, по возможности не двигайтесь и не разговаривая. Я сам расскажу, что с Вами произошло в медсанбате». И рассказал... (этот историю я расскажу в книге).

Так закончилась для меня боевая деятельность и началась борьба за выживание.

ние. Примерно через две недели прилетел санитарный самолет, и нас отправили в прифронтовой госпиталь, расположенный на территории пивного завода г. Инстербург, с температурой утром 39 с хвостиком, а вечером более 40 градусов. У меня, очевидно, был сепсис, а сражаясь с ним не было лекарств. Моим лекарством было вкуснейшее немецкое светлое пиво, которое я выпивал за сутки несколько литров.

Состояние оставалось тяжелым. Меня в госпитале поместили в комнату для умирающих тяжелораненых воинов. У меня на глазах за полтора месяца, что я там находился, умерло более 25 человек. Это было нелегко наблюдать и казалось, что я следующий.

В конце марта меня перевезли в г. Вильнюс в госпиталь, который находился на территории какого-то храма. Температура держалась, но несколько уменьшилась, по сравнению с той, которая была в феврале-марте месяце.

Где-то в 20 числах апреля меня погрузили в санитарный поезд и отправили в Москву, но я оказался в городе Рязань.

Мой ответ на вопрос врачей, когда я родился, очень удивил их. Мне было 23 года (5.12.1921), а выглядел на все 50, потому что с февраля месяца не брался и очень похудел.

9 Мая 1945 г. утром я еще лежал, не вставая с постели. А в это время по радиодиктору «Рекорд» из Москвы доносились радостные передачи: музыка, песни по случаю Победы над фашистской Германией. Я начал потихоньку подниматься и с помощью медсестры и няни учиться ходить по палате. Через три-четыре дня, опираясь на кости, я уже сам мог передвигаться.

Я написал родителям письмо, сообщив, что я нахожусь в госпитале в городе Рязани и надеюсь на скорую встречу.

В июле месяце пришел приказ госпиталю о передислокации на Дальний Восток, где предстояла война с Японией. Я к этому времени был еще забинтован. У меня было два варианта: продолжить лечение в другом госпитале или, получив инвалидность первой группы, с выплатой соответствующей пенсии, отправиться домой. Конечно же, домой! Мне выдали денежное пособие за май-июнь месяц, продовольственный аттестат, сухой паек (консервы, сухари) и проездные билеты Рязань-Петропавловск (областной центр Северо-Казахстанской области), где в Ленинском районе этой области в Явленке, районном центре, проживали родители в эвакуации. Больше месяца мы прожили в Явленке, папа болел малярией, а когда поправился, поехали на Родину – в г. Херсон. В Херсоне, уже на второй день, мне выдали ордер на жилье на две комнаты.

Когда я пришел в Горком партии, чтобы встать на учет как член КПСС, мне предложили работу начальника Херсонского «Спецторга». Я сказал, что подумаю и дам ответ. Дома мы все: я, мама, папа, тетя и дядя, стали обсуждать мою дальнейшую судьбу. Я объяснил им, что становиться хирургом, как хотел до службы в армии и войны, уже не хочу. Хочу поехать в Одессу и поступить в институт. 5.08.1945 г. я поехал в Одессу решать свои учебные вопросы. Как проходил этот процесс у меня, я расскажу в следующем очерке.

Продолжение следует

ІЗ ВОСПОМИНАЙ ВЕТЕРАНА ВОЙНИ, ПОЛКОВНИКА В ОТСТАВКЕ Д.Ф.МЕДВЕДЯ

Когда началась Великая Отечественная война, я только поступил в Киевское военное училище связи, которое сразу же было эвакуировано в г. Красноярск. После его окончания в феврале 1942 года меня оставили в училище командиром взвода курсантов. Все выпускники училища стремились попасть на фронт. Проработав год в училище, я стал проситься на фронт, но меня не отпускали. Желание защищать Родину было так велико, что я добился своего.

После прибытия на фронт был назначен командиром взвода связи стрелкового батальона в дивизии, которая была на пополнении после завершения боев по уничтожению Корсунь-Шевченковской группировки. В моем взводе был только 1 связист, остальные солдаты даже не видели телефона. На призвах пехота отдыхала, а я учил солдат, как подключать телефон и разматывать кабель.

При форсировании реки Южный Буг мой взвод успешно обеспечил связь и помог пехоте в переправе через реку, используя телефонный кабель в качестве троса по принципу паромной переправы.

В течение ночи батальон был переправлен на правый берег, а утром продолжил наступление.

За обеспечение связи и форсирование реки Южный Буг я был награжден орденом Красной Звезды. 15 июня 1944 года во время налета немецких самолетов на КП полка был контужен и отправлен в госпиталь. После госпиталя был направлен в армейскую отдельную роту связи, которая обеспечивала связи от штаба армии к штабу корпуса.

В г. Брашове был ранен командир роты, и я был назначен исполнять его обязанности. За обеспечение устойчивой связи во время Ясско-Кишиневской операции был награжден орденом Отечественной войны II степени. В январе 1945 года войска 27 армии были переброшены из Чехословакии в Венгрию для уничтожения Будапештской группировки. За обеспечение устойчивой связи в этой операции я был награжден орденом Отечественной войны I степени.

День Победы встретил командиром роты в полку связи 27 армии.

ІЗ ВОСПОМИНАЙ ВЕТЕРАНА ВОЙНИ, ПОЛКОВНИКА В ОТСТАВКЕ НИКОЛАЯ АНТОНОВИЧА БАХТИНА

Более 20 лет своей жизни посвятил работе в ОИНХ-ОДЕУ, но перед этим были 39 лет, отданных служению и защите Отечества.

В ночь с 5 на 6 января 1944 года вместе с группой войсковой разведки перешел линию фронта к своим и был отправлен в Новгородковский районком, который передвигался за действующими войсками.

10 марта 1944 года, после освобождения Новгородки от оккупантов, я возвратился в родное село, где на протяжении 8 месяцев (до призыва в армию – 12 декабря 1944 г.) находился при районкомате в составе специального отделения, предназначенного для охраны и сопровождения немецких военно-пленных, а также оказания помощи саперам в разминировании и очищении освобожденных населенных пунктов от мин и боеприпасов.

Новгородка – районный центр, крупный населенный пункт, за ее освобождение и удержание в январе-феврале 1944 г. проводились ожесточенные бои, дважды нашим войскам приходилось ее освобождать, а немцам – дважды обороняться. За это время на территории района немцами были созданы оборонительные рубежи: траншеи, окопы, блиндажи и долговременные огневые точки. Боевая техника: танки, БТР, артиллерийские установки и др. – зарыты в землю, и к каждому подвезены соответствующие запасы боеприпасов.

Мы это видели после отступления (бегства) немцев. Все это было брошено, и не просто брошено, но и заминировано. Немцы минировали все, к чему можно было прикоснуться, даже трупы своих убитых офицеров и солдат, оставляя в качестве приманки их личное оружие и наручные часы.

Нашей главной задачей было разминирование объектов, местности и брошенной немцами боевой техники. Важно было как можно быстрее очистить местность от мин и боеприпасов, оказать помощь местным властям в проведении посевных и других полевых работ.

Самой опасной была работа по обезвреживанию объектов, которые были заминированы специальными противотанковыми минами «Ловушка». Эти мины по величине и форме не отличались от обычных противотанковых мин, но они имели три варианта подрыва (нажимной – верхний и два натяжных – боковой и нижний), что делало их недоступными.

Считалось, что такую мину-ловушку обезвредить без подрыва практически невозможно. Устанавливались они редко, возле важных объектов и в совершенно непредсказуемых местах. Нам приходилось иметь дело с такими минами всего несколько раз. При обезвреживании такой мины мы потеряли замечательного человека, заслуженного фронтовика, старшину Е. Ситникова. Мина была установлена возле полуразрушенного деревянного моста через небольшую речку Камышинка.

К концу ноября 1944 г. наше отделение с помощью местных жителей в основном очистило от мин и боеприпасов все населенные пункты и поля района. Трудно сейчас с уверенностью сказать, сколько их обезврежено (ликвидировано), но наверняка более 1000 единиц.

Учитывая, что мы работали группами по 3-4 человека, не представляется возможным оценить свое личное

участие в этой работе. Одно можно с уверенностью сказать – этот период был самым трудным в моей жизни.

Еще до призыва в армию мне пришлось пройти суровую закалку, нелегкий путь тяжелых испытаний, что, безусловно, повлияло на дальнейшую мою жизнь.

12 декабря 1944 года, в возрасте семнадцати с половиной лет, меня призвали в армию и в составе команды № 17 отправили в г. Первомайск Николаевской области, где размещался пересыльный пункт по подготовке призывников к боевым действиям и отправке на фронт.

Через две недели нас укомплектовали всем положенным имуществом, каждому выдали сухой паек на двое суток и 28 декабря 1944 года в составе маршевой роты эшелоном отправили на фронт для пополнения действующих частей.

Так началась моя служба в армии, которая длилась 38 лет 9 месяцев и 11 дней. За это время прошел путь от солдата до полковника, от писаря-каптенармуса стрелковой роты до заместителя начальника оперативного штаба округа.

ІЗ ВОСПОМИНАЙ ВЕТЕРАНА ВОЙНИ, МАЙОРА В ОТСТАВКЕ АНДРЕЯ АЛЕКСЕЕВИЧА ДУДНИКА

Родился в 1923 году на Днепропетровщине. Как все мальчишки рос, учился, мечтал стать летчиком. Окончил 10 классов и ждал выпускного вечера, который был назначен на 24 июня 1941 года. И вдруг – война. Мы были патриотически настроены и всем классом кинулись в военкомат, хотели бить врага. Но нас остановили: ваше время придет. И действительно, через два месяца всех ребят 10 класса вызвали в Сарычанский военкомат, погрузили на машины и отправили в городок Бердянск.

Боевал я в составе Первого Белорусского фронта, которым командовал Маршал Рокоссовский. Попал я в артиллерийские войска под командование начальника артиллерии дивизии полковника Бушко и началось настоящее участие в войне.

К нам, бойцам, в руки попадали вражеские документы, фотографии. Были среди них такие, от которых гнев поднимается в груди и сжимаются кулаки от ненависти к фашистским людоедам. Это фотографии повешенных и расстрелянных советских людей, найденные у пленных и убитых немцев. Все это пробуждало у наших солдат стремление как можно быстрее отомстить за эти злодействия. Здесь, на фронте, мы были одержимы истинной любовью к родной земле и ненавистью к врагу. Но не было у наших бойцов ожесточения против простых жителей Гер-

мании. Примером этого может быть такой факт – уже в самом Берлине, разрушенном до основания, все подвалные помещения были превращены в доты и дзоты. Бойцы разведроты, проверяя один из таких подвалов, обнаружили трех женщин, одна из которых была вооружена фагут-патроном, а другая лежала рядом и с ней, в лохмотьях, был новорожденный. Наш разведчик снял с себя исподнюю рубашку, порвал ее на пеленки и вручил этой немке. Другой боец развязал венчик и отдал ей кусочки сахара и банку американских консервов.

На войне, как на войне, какой бы «странной» она не была, для солдата не существовало понятия времени. Отчаянность до безумия, напряжение сил в момент наступления, атаки – и оглушенность тишиной, медленное возвращение к самому себе, боевым тревогам в любое время дня и ночи, и беспорядочный, урывками, сон, неотвязные воспоминания о том, как было когда-то давно, и стремление выжить следующие 5-10 минут – все это не расслабляло бойцов, а смещивало месяцы, недели, дни, втискивало в один непрерывный поток. И даже при этих условиях наш боец не терял бодрости духа, стремился выполнить своевременно приказ, не взирая на сложность обстановки. Особенно тогда, когда рядом появлялся командир, которого уважаешь и веришь.

На войне чрезвычайно разнообразно преломляется структура бытия любого бойца. Вот пример: наши войска захватили город Радом, где размещались спиртопроизводящие заводы. Многие бойцы принялись заполнять спиртом котелки, забыв о том, что атака

еще не закончилась и надо идти вперед.

Все ли складывалось так, как хотелось? Попадали и мы в переплет. Наш передовой отряд дивизии, где я служил, подошел к городу Познань, который являлся укрепленным районом противника и имел большой гарнизон. Наши передовые части, подошедшие к этому времени, были окружены немецкой группировкой. Бойцы оказались как в пироге – впереди немцы и сзади немцы. Как сложилась бы судьба нашего отряда – неизвестно, если бы командир не вызвал огонь на себя. Несколько залпами «катюш» рассеял группировку врага и освободил наших бойцов.

На войне без курьезов не обходилось. Наш полк подошел к реке Одер. Я с взводом разведчиков выехал в городок Третин, который располагался вблизи реки, искать место для наблюдательного пункта командующего артиллерией дивизии полковника Бушко. Выбрали двухэтажный пустой домик в этом безлюдном городке. Бойцы начали проверку этого дома, и оказалось, что одна комната закрыта наглухо. Подручными средствами бойцы открыли дверь. Я шагнул туда, и на меня с топором накинулся немец. Что он охраняет, подумали мы? В этой комнате была только одна кровать. Бойцы перевернули эту кровать, а там, между пружинами, миллионы немецких марок.

Можно много приводить примеров отважности, смелости, находчивости, изобретательности наших бойцов. К сожалению, много наших товарищ полегло на поле брани. Они полегли ради жизни на земле. И сегодня остались в памяти народа.

ДРУГУ – ВЕТЕРАНУ

Теперь, мой друг, зовут нас «ветераны»,
Пусть в честь того, что были на войне,
Да, восемьдесят нам,

но все же думать рано.

О старости – мы молоды вполне.
Снег в волосах еще не показатель
Того, что мы прожили много лет,
Ведь жили мы не так, как обычатель,
И видели немало разных бед,
И счастье наше было очень трудным,
Со смертью рядом или мы

и в большой крови,
Отдали юность мы свою военным будням,
Нелегок путь был, что ни говори.
Но даже в мыслях никогда мы не роптали,
Вручая жизнь победе над врагом,
В боях без страха мы тогда летали,
Чтоб Родине не быть под сапогом.

Вина не наша, что остались живы,
В боях не прятались мы за чужой спиной,
К Победе или сплоченными на диво,
Чтоб флаг Свободы ряжал над страной!
Не ждем мы вовсю, чтоб кричали « bravо! »,
Увидев нас уже совсем седых,
Но мы обязаны, дано нам это право,
Примером быть для молодых.

Май, 1983 г.

Г.И.Цойман, ветеран войны, инвалид 1 группы, майор в отставке

ДРУГУ – ВЕТЕРАНУ

Теперь, мой друг, зовут нас «ветераны»,
Пусть в честь того, что были на войне,
Да, восемьдесят нам,

но все же думать рано.

О старости – мы молоды вполне.
Снег в волосах еще не показатель
Того, что мы прожили много лет,
Ведь жили мы не так, как обычатель,
И видели немало разных бед,
И счастье наше было очень трудным,
Со смертью рядом или мы

и в большой крови,
Отдали юность мы свою военным будням,
Нелегок путь был, что ни говори.
Но даже в мыслях никогда мы не роптали,
Вручая жизнь победе над врагом,
В боях без страха мы тогда летали,
Чтоб Родине не быть под сапогом.

Вина не наша, что остались живы,
В боях не прятались мы за чужой спиной,
К Победе или сплоченными на диво,
Чтоб флаг Свободы ряжал над страной!
Не ждем мы вовсю, чтоб кричали « bravо! »,
Увидев нас уже совсем седых,
Но мы обязаны, дано нам это право,
Примером быть для молодых.

Май, 1983 г.

ЗАСНУВАННЯ ООН – ВАГОМИЙ ЧИННИК ПІДТРИМАННЯ МИРУ І СТАБІЛЬНОСТІ

Назва «Об'єднані Нації», запропонована Президентом США Франкліном Рузвельтом, була вперше використана 1 січня 1942 р. в Декларації Об'єднаних Націй, коли під час Другої світової війни представники 26 держав зобов'язалися від імені своїх урядів продовжувати спільну боротьбу проти країн вісі (Берлін – Рим – Токіо).

Для співпраці та корисної взаємодії в окремих галузях перші міжнародні організації створювались ще у XIX столітті. Нині існуючий Міжнародний союз електрозв'язку був утворений в 1865 р. як Міжнародний телеграфний союз, настільки Всесвітній поштовий союз був заснований в 1874 р. Обидві організації є сьогодні спеціалізованими установами ООН.

Перша Міжнародна конференція з питань миру була скликана в м. Гаага у 1899 р. для розробки угод з мирного розв'язання кризових ситуацій, попередження воєн та правил ведення війни. Конференція прийняла Конвенцію про мирне вирішення міжнародних конфліктів й створила Постійну Палату Третейського Суду, яка розпочала свою роботу в 1902 р.

Слід зазначити, що попередником ООН була Ліга Націй, організація, ідея якої виникла при схожих обставинах під час Першої світової війни й утворена в 1919 р. у відповідності з Версальським договором «для розвитку співробітництва між народами і для забезпечення миру та безпеки» [1].

До речі, Міжнародна організація праця також була створена у відповідності з Версальським договором в якості асоційованої з Лігою установи. Власне Лі-

га Націй припинила свою діяльність внаслідок своєї неспроможності попередити Другу світову війну.

Отже, у 1945 р. представники 50 країн зібрались в Сан-Франциско на Конференції Об'єднаних Націй щодо створення міжнародної організації, а також щоби розробити Статут ООН. В основу роботи делегати поклали пропозиції, вироблені представниками Великобританії, Китаю, СРСР і США в Думбартон-Оксі в серпні – жовтні 1944 р. Врешті Статут був підписаний 26 червня 1945 р. уповноваженими представниками 50 країн. Польща, не представлена на Конференції, підписала його пізніше й стала 51-ю державою-засновницею.

Втім, Організація Об'єднаних Націй офіційно існує з 24 жовтня 1945 р., адже саме до цього дня Статут був ратифікований Великобританією, Китаєм, СРСР, США, Францією та більшістю інших держав, що його підписали. Двадцять четверте жовтня щорічно відзначається як День Організації Об'єднаних Націй. В День ООН відзначається річниця набуття чинності в 1945 р. Статуту ООН. Організація офіційно з'явилась на світ з моменту ратифікації цього основоположного документу більшістю його учасників, в том числі п'ятьма постійними членами Ради Безпеки. 24 жовтня відзначається як День ООН, починаючи з 1948 р. В 1971 р. в своїй резолюції Генеральна Асамблея ООН рекомендувала державам-членам відзначати цей день як державне свято.

Підкреслимо, що **Статут ООН прийнятий від імені народів** Об'єднаних Націй, що відрізняє його від Статуту Ліги На-

цій, який посилився лише на держави та уряди. Таким чином, Статут ООН є актом виявлення волі народів світу і **це надає йому особливого морального та юридичного значення**. У його преамбулі проголошується: «Ми, народи Об'єднаних Націй, сповнені рішучості **врятувати прийдешні покоління від бідування війни, що двічі в нашому житті принесла людству невимовне горе, і знову утвердити віру**

в основні права людини, в гідність і цінність людської особи, в рівноправність чоловіків і жінок та в рівність прав великих і малих націй, і створити умови, за яких можна додержуватися справедливості й поваги до зобов'язань, що випливають з договорів та інших джерел міжнародного права, і сприяти соціальному прогресу та поліпшенню умов життя при більшій свободі, із цією метою **проявляти терпимість і жити разом, у миру один з одним, як добре сусіди**, та об'єднати наші сили для підтримання міжнародного миру і безпеки та забезпечити прийняттям принципів і встановленням методів, щоб зброй-

ні сили застосовувалися не інакше, як у спільніх інтересах, і використати міжнародний апарат для сприяння економічному і соціальному прогресу всіх народів, вирішили об'єднати наші зусилля для досягнення цих цілей». В заключній частині преамбули зазначається, що «відповідні уряди через представників, які зібралися у Сан-Франциско... погодились прийняти даний Статут Організації Об'єднаних Націй і цим засновують міжнародну організацію під назвою «Об'єднані Нації» [2].

Ю.Б.МАХІНЛА,
старший викладач
кафедри філософії,
історії та політології

Джерела:
1. <http://www.un.org/ru/aboutun/history/>
2. http://leksika.com.ua/20000117/legal/statut_oon

Ради мира на Земле

29 мая - Международный день миротворцев ООН, впервые отмечался в 2003 году в связи с 50-летием первой операции

Основные направления операций ООН по поддержанию мира (ОПМ):

Военные действия

- Патрулирование демилитаризованных зон
- Охрана конвоев с гуманитарной помощью
- Контроль над соблюдением перемирия

Гражданские действия

- Наблюдение за ходом выборов и референдумов
- Проверка соблюдения прав человека
- Оказание гуманитарной помощи (прежде всего медицинской)
- Помощь в создании или восстановлении инфраструктуры после завершения военного конфликта

Основные регионы действия (на данный момент):

Силы ООН по поддержанию мира:

- Численность военного персонала **88202** человек
- Общая численность персонала **107670** человек

Первая миссия прибыла в ближневосточный регион в июне 1948 года

Силы ООН удостоены Нобелевской премии мира за 1988 год

Состав миротворческой группы

«Голубые береты» – безоружные миссии военных наблюдателей, собирают информацию о случаях нарушения мирного соглашения

«Голубые каски» – международный военный контингент, способный при необходимости вести боевые действия

Ветеран В.Д. Кісанов
з аудиторією ділиться
спогадами о війні
1941-1945 рр.

Голова профкому
університету Т.С. Королів
вітає ветеранів війни
1941-1945 рр. зі святом
Перемоги.

Студенти ОНЕУ
покладають квіти
до бюсту двічі Героя
Радянського Союзу
маршала
Р.Я. Малиновського.

КО ДНЮ ОСВОБОЖДЕНИЯ ОДЕССЫ

Вы помните, где были год или два назад? Что делали? Что видели? К чему стремились? Вряд ли найдётся большое количество таких людей. И чем дольше мы живём, тем труднее становится воспроизвести некоторые факты прошлого. Время стирает из нашей памяти то, что раньше казалось необходимым и важным. Мы забываем имена одноклассников, мобильные номера, места путешествий, приятные знакомства, ценные моменты. И это вполне естественно.

Несмотря ни на что, есть вещи, которые нельзя поставить в ряд «забываемых». Как бы ни хотелось, это было бы невозможно. Вещи, которые преследуют ежедневно, мелькают перед глазами, предстают страшным сном наяву, застравают, как огромный ком в горле, мешают спать всю жизнь. Вещи, которые сегодня не оставляют равнодушными ни одного жителя планеты. Вещи, которые лучше бы никогда не повторялись, но постепенно приобретают новую форму.

Наши предки еще каких-то 70 лет назад мечтали, чтобы последующие поколения жили под мирным небом, учились, влюблялись, строили планы, ходили на работу, заводили семью и никогда бы не узнали определения «война». Чтобы миллионы жизней были потеряны не зря. Чтобы те, кто выжил тогда и дожил до сегодняшних дней, ушли в вечную историю со спокойными душами, зная, что годы крови и смертей не утекли с водой в бездну.

Их остались единицы во всём мире. Те, кто ещё могут, подают пример, напутствуют, но скоро не станет и их. Неужели эти великие личности канут в небытие, как и остальные, погибшие и не всегда признанные?

9 апреля, накануне великого праздни-

ка для каждого одессита, в ОНЭУ прошла встреча с Яковом Андреевичем Савченко – участником героической обороны Одессы, автором множества книг, историком и многоуважаемым ветераном. Нашим студентам выдалась потрясающая возможность соприкоснуться с живой легендой, а всё благодаря стараниям Сюзанны Васильевны Стеценко.

Студентка второго курса Настя Христина поделилась с нами своими впечатлениями: «Яков Андреевич не может ходить, так как у него нет одной ноги. Наверх его поднимали наши мальчики. Рассказывал он отрывисто и когда останавливался, чтобы отдохнуть, слово предоставляемое Светлане Павловне Лукиной, члену Одесского областного совета Мира. Встреча проходила очень

эмоционально, я видела, как девочки выходили с красными глазами – заплаканные. Больше всего впечатлило то, что он, потеряв ногу, не утратил жажду жизни и веру в свои силы, а шёл дальше – окончил ВУЗ, преподавал, написал несколько книг».

Приятным сюрпризом для Якова Андреевича стало исполнение песен военных времён нашей талантливой студенткой Лилией Менадиевой. На его глазах невольно выступили слёзы, он от всей души благодарил присутствовавших студентов, а те, в свою очередь, поздравили ветерана с наступающим праздником и выразили свои слова благодарности за столь незавидную встречу.

Глядя на таких невероятных, как он, людей, задаёшься вопросом: «А что

я знаю о жизни и её ценности? Какое место имеют мои насущные проблемы, если они столь незначительны по сравнению с подобными воспоминаниями?» И невольно прислушиваешься к словам, что «в жизни нет ничего невозможного, нет трудностей, которые нельзя преодолеть».

Героями не рождаются, ими становятся. Необходимо брать пример и хранить в памяти слова этих людей.

А потому заявляю со всей ответственностью: «Дорогие ветераны! Никто не забыт, ничто не забыто! Мы благодарны до глубины души, мы стараемся хранить память о вас и о том, что произошло, и передавать историю от поколения к поколению».

PR-сектор ФМЭ

МЫ ДОЛЖНЫ ПОМНИТЬ СВОИХ ГЕРОЕВ

Пот, кровь, ранения и смерть. Орден Славы не давали ни за выслугу лет, ни в виде подарка. Только за бои на передовой. «Слава» - советский аналог Георгиевского креста и самая почетная награда Второй мировой войны. Солдат, трижды награжденных Орденом Славы, называют полными кавалерами. Таких советская история насчитывает всего около трех тысяч. Это в несколько раз меньше, чем Героев Советского Союза. По статусу полные кавалеры ордена Славы приравнены к Героям Советского Союза. Среди полных кавалеров – отважный разведчик Иван Андреевич Крачевский.

Иван Крачевский родился 25.11.1925г. в с. Воронцовка-Александровка, ныне г. Зеленокумск Ставропольского края в семье крестьянина.

8 августа 1942 года Иван

Крачевский был призван в Советскую Армию и зачислен в овзвод пешей разведки стрелкового полка, в составе которого воевал почти до конца войны.

Из послевоенных воспоминаний И. А. Крачевского: «Первый бой принял 19 сентября 1942 года у села Заманкул на подступах к городу Орджоникидзе Северо-Осетинской АССР. Воевать пришлось в трудных условиях горно-лесистой местности против сильной, кадровой немецкой горно-стрелковой дивизии «Эдельвейс», прошедшей Грецию и Югославию. Узнав, что против них поставлена наспех сформированная, в основном из молодежи 1925 года рождения, наша дивизия, немцы первый день засыпали нас листовками издевательского содержания – дескать, у Сталина уже нет армии, и он бросил в бой де-

тей из детских садов. Фашисты по радио и через рупоры всячески уговаривали нас сдаться, обещая «золотые горы» и райскую жизнь, а на второй день перешли в наступление. Бой шел 11 суток и, хотя мы были хуже вооружены и недостаточно обучены, мы не отступили ни на шаг. Здесь мы убедились, что немца бить можно – не так уж страшен черт, как его малиют. На двенадцатый день нас сменили – из нашего взвода осталось 6 человек. В первый день боя ко мне в окопчик приполз политрук роты связи Казарин, чтобы подбодрить, и тут при нем я убил немецкого автомата.

И вы знаете, меня бросило в озноб как в лихорадке, но не оттого, что я испугался немца, а от сознания, что я убил человека, а то, что он враг и мог убить меня или другого, у меня никак не

укладывалось в голове, ведь нас воспитывали по-другому. Политрук меня хвалил, я стучу зубами и ничего не соображаю. А ненависть пришла позже – когда хоронили товарищеских и все поняли, что их с нами уже никогда не будет, а виной их смерти были немцы...»

Так начался долгий боевой путь Ивана Крачевского – от Кавказа до Праги. В конце мая 1944 года разведчик, младший сержант Крачевский, участвуя в ночном поиске в составе группы захвата из 5 разведчиков, у с. Рунгуры (Печенежинский р-н ныне Ивано-Франковская обл.) проник через линию фронта и обнаружил превосходящую группу вражеских солдат. Внезапно открыл по ним огонь, уничтожил несколько гитлеровцев. Разведчики, захватив «языка», под огневым прикрытием

Крачевского отошли на свои позиции. За этот подвиг, ровно через месяц, он был награжден орденом Славы 3 степени. Крачевский стал полным кавалером ордена Славы уже перед самой Победой – 24 марта 1945 года – за отвагу, проявленную в Западной Украине летом 1944 года.

Победу Иван Андреевич встретил в 40 километрах от Праги, но на этом его боевой путь не закончился. Иван Андреевич был уволен в запас из Советской Армии по состоянию здоровья (за время войны имел 4 ранения) только в июне 1953 года.

Крачевский И. А. умер 12 июля 1974г. и похоронен с военными почестями на Каменском городском кладбище.

Наталия ОГІЕВІЧ,
студентка 2 курса
3 группы УЭФ

И.А.Никитенко

Уходя в прошлое, День Победы
С каждым годом ближе и ближе,
Вы, теперь седеющие деды,
Были юные младшие сыновья.

Вспомним, как под пулями дружили —
Дни в дыму, в пожаре вечера —
Всех друзей, что головы сложили
На холмах у Волги и Днепра.

Вспомним тех, кто шел вперед и падал,
Но вставал и снова рвался в бой,
Вспомним, как на миг очнулся Бажал,
Чтоб расстаться с правою рукой.

На переднем крае у обрыва,
Где кромсали выстрелы туман,
Брошен в бездну силою разрыва
Мученик науки Покрытан.

Бой гремел в степи у полустанка,
Загорелись танки как стога,
Там Лупенко вынесли из танка
С голой костью вместо сапога.

Вспомним, как над Дыханом кружили
На закате черные грачи,
Как великим чудом исцелили
Сайнусу голову врачи.

Вспомним, как у вздыбленных развалин
Семенец бесчувственно упал,
Вспомним, как израненный Чекалин
Тяжело и долго выжил.

В панораму «мессершмидта» пойман
В схватке под грядой облаков,
Отлетал и отстрелялся Цойман,
Отлетал за ним и Балуков.

Жаль, что ямбы сложны, как поэты,
Строки узки, всех вместить нельзя,
Извините вы меня за это,
Рифмой обойденные друзья.

Вспоминая тяжкий сорок первый,
Воздаю Вам искренний поклон.
Я — солдат армейского резерва,
Не успевший ринуться в огонь.

9 МАЯ
С ДНЕМ
ПОБЕДЫ!

ВІЗИТ ПОСЛА ФРАНЦІЇ В УКРАЇНІ ДО ОНЕУ

23 квітня 2015 р. відбувся візит посла Франції в Україні Алана Ремі та директора Французького інституту в Україні, радника з питань культури і співробітництва Еріка Тозатті до Одеського національного економічного університету.

Під час візиту обговорювалися питання поточної співпраці ОНЕУ з французькими університетами та перспективи розвитку такого співробітництва. Ректор ОНЕУ професор М.І.Зверяков надав інформацію про стан співпраці з університетом м.Анже, університетом CNAM Париж та школою бізнесу університету Страсбургу. Обговорювалися проблемні питання співробітництва та питання розширення співпраці з іншими університетами Франції. Була досягнута домовленість про встановлення стосунків з AIX MARSEILLE університетом (м.Марсель) та школою бізнесу цього університету.

Під час візиту гости відвідали Інформаційний центр Євросоюзу в ОНЕУ. Ректор М.І.Зверяков розповів про напрямки роботи з викладачами та науковцями ОНЕУ щодо розповсюдження інформації про економіку та політику Євросоюзу.

Відділ міжнародних зв'язків

НАУЧНАЯ КОНФЕРЕНЦИЯ

«Все професии нужны, все профессии важны!», - заявил 100 лет назад великий поэт Маяковский.

Спустя век, студенты ФМЭ доказали, что это не совсем так. Самая нужная и важная профессия на свете – экономист.

На ежегодной научно-практической конференции нашего факультета в очередной раз было доказано, что украинская экономика и предприятия име-

ют светлое будущее, осталось дождаться молодых, но, несомненно, очень талантливых специалистов.

Студенты удивляли своими собственными результатами в исследованиях, путями решения поставленных задач и неординарностью взгляда на окружающий мир. Атмосфера была пропитана вдохновением и непосредственностью.

PR-сектор ФМЭ

СТУДЕНТЫ ПОМОГАЮТ ДЕТЯМ ПЕРЕСЕЛЕНЦЕВ ИЗ ЗОНЫ АТО

С целью оказания помощи детям переселенцев из Донецкой и Луганской областей, проживающим на территории Одесской области, в рамках проекта «Неделя добрых дел» с марта по апрель 2015 года проходила благотворительная акция - сбор детской одежды, игрушек, продуктов питания и т.д.

Одесский национальный економический университет активно принял участие в данной акции. В течение месяца Студенческий совет и профком студентов ОНЕУ собирали вещи и игрушки, которые при поддержке общественной организации «LIGHT» были переданы детям переселенцев из зоны АТО.

Благодарим всех студентов, принявших участие в данной акции!

Диана ЕРЕШ,
председатель профкома студентов
Дмитрий СКЛЯР,
председатель Студсовета ОНЕУ

НАУКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ КРЕДИТНО-ЕКОНОМІЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ

Наукова робота на кредитно-економічному факультеті займає дуже важливе місце, адже КЕФ завжди вирізняється поглибленими знаннями, активною участю в наукових конференціях, олімпіадах.

Протягом 2014 року студенти кредитно-економічного факультету займались науковою роботою, брали участь в наукових конференціях, писали наукові статті. Результатом такої плідної роботи став Збірник наукових праць.

16 березня на нашому факультеті був визначений день – відбулось нагородження найактивніших в науковій діяльності студентів Збірниками наукових праць. Заняття науковою є великим плюсом для будь-якого студента, особливо для тих, які вже зараз знають і впевнені, що в майбутньому воно продовжуватимуть свою роботу в університеті або просто займатимуться науковими дослідженнями в сфері економіки. Наукова робота стане для

цього добрим фундаментом.

Студенти, обираючи ті чи інші теми своїх робіт, показали, що наукова діяльність може служити не тільки для поглиблення знань, але, перш за все, бути цікавою для самих студентів, тому взяти участь в науковій роботі на кредитному можуть всі бажаючі, хто має на меті внести для себе щось нове і пізнавальне.

За результатами наукової діяльності слід зробити висновки про значну роботу професорсько-викладацького складу факультету з підвищення інтересу студентів до науки.

Хочеться висловити подяку науковому, PR-секторам та деканату кредитно-економічного факультету за співпрацю та допомогу у створенні Збірника. Але, перш за все, ми вдячні самим студентам, які активно займаються науковою діяльністю. Бажаємо вам продовжувати працювати у тому ж напрямку та успіхів у цій нелегкій справі!

Катерина СІВКОВА,
Голова Наукового сектору КЕФ

СТУДЕНТИ ВПЕРШЕ ОБИРАТИМУТЬ РЕКТОРА

Вперше в історії Одеського національного економічного університету були проведені вибори представників студентів для участі у виборах ректора. У зв'язку з імплементацією ЗУ «Про вищу освіту» Студентською радою ОНЕУ було розроблено відповідне Положення, що регламентує процеси підготовки до виборів, делегування представників студентів, проведення виборів та порядок підрахунку голосів.

Прямі таємні вибори серед студентів ОНЕУ відбулись на факультетах 16 та 17 квітня відповідно до встановлених вимог та без порушень. На кожному факультеті заздалегідь були визначені кандидати, та у день виборів всі вони набрали більше 50 відсотків голосів студентів факультету.

Нагадаємо, що згідно з п. 2 ст.42 ЗУ «Про вищу освіту» кількість виборних представни-

У СПРАВАХ І НАГОРОДА

8-10 квітня в Харкові відбувся II етап Всеукраїнської студентської олімпіади з Банківської справи.

Студентка 4 курсу Далякова Анастасія гідно презентувала наш факультет і зайніла почесне друге місце в змаганнях. Це свідчить про якість тих знань, які викладають в ОНЕУ, і, звичайно ж, про талант і накопичений досвід самої Анастасії. Вона показала близький результат, гідний студента нашого університету.

Хочеться, щоб кожен учень реалізував свої знання і міг захистити гідність економічного університету на вищому рівні, як в межах нашого міста, так і в Україні. Наш університет забезпечує якісну базу знань, яка допомагає вже не першому поколінню студентів знайти своє місце на економічних теренах.

Настанок хочеться побажати Анастасії по- дальших успіхів як в студенцькій, так і в науковій діяльності. Дуже сподіваємося, що її досягнення на цьому не закінчуються і вона ще не раз покаже свій високий рівень знань, захищаючи наш університет.

Каріна НІКІТЮК, студентка 21 гр. КЕФ

УСПІШНА ЖІНКА

Щирим серцем, добротою,
В праці думкою стрімкою
Надіяє вона всіх –
І дорослих і малих,
Бо таланту і дерзань
Містить вона стільки,
Що ім'я б я їй дала
«Богиня профспілки».

Весняним травневим днем в сім'ї Сергія Васильовича і Олени Олексіївни Макарових з'явилася маленька зірочка, якій дали ім'я Тетяна. Вона росла емоційною, допитливою, принциповою і талановитою дитиною, завжди уміла постоюти за себе і добитися свого. І як від всіх зірочок, від неї завжди сяяло світло. Все це дало їй змогу стати лідером серед своїх друзів. Свою зірочку та лидерство Тетяна несе і понині.

Її талановитість, комунікаційність, поєднанні з почуттям особистої гідності, дали їй змогу закінчити школу з золотою медаллю, а наші любий «Нархоз» - з червоним дипломом. У 2009 році захистила дисертацію і отримала диплом кандидата економічних наук.

Високий професіоналізм, принциповість, готовність допомагати словом і ділом - ці риси відзначають усіх, хто працює і спілкується з нею.

Якості, якими володіє Тетяна Сергіївна, привели її на профспілкову ниву. В 2010 році

вона очолила першевинну профспілкову організацію працівників Одеського державного (нині національного) економічного університету.

Саме сьогодні, до її ювілею, мені захотілося створити портрет успішної жінки, яка відома не тільки в нашому університеті, але і далеко за його межами.

Коли її обирали головою профспілкової організації, вона не думала, що вони ідеально підходять один до одного: профспілкова робота для неї, а вона для профспілкової роботи. Сказати, що вона любить цю роботу - це не сказати нічого. Ця людина, за свідченням колег та членів профспілки, на своєму місці. Вона активний боєць, вміє працювати з людьми і знає про все, що їх хвилює.

Її основні принципи в роботі - це дотримання законності та чесності перед людьми. Тетяна Сергіївна спроможна порушувати складні проблеми, твердо і впевнено отстоювати свою думку і розв'язувати любе питання без конфліктів і непорозумінь.

Тут умісно згадати, скільки сил, мудрості та волі вона доклава при укладанні колективного договору, скільки нелегких переговорів провела з адміністрацією для того, щоб максимально задовільнити інтереси працівників університету.

Не можу не відзначити і таке: якою треба бути самовіданою, енергійною, щоб у часі економічної, політичної кризи вирішувати питання соціально-економічного захисту працівників університету. Саме з її ініціативи чотиринаціль разів були направлені листи-протести до Президента, Прем'єр-міністра Кабінету Міністрів та голови Верховної Ради, щоб не допустити порушення соціально-економічних

дагогічного кадрового потенціалу країни». І в тому, що сьогодні зміни скасовано, є і її доля праці.

Про її діяльність добре знають і в обласному комітеті Профспілки працівників освіти і науки України, де завжди прислуховуються до її думки і розуміють: ця людина знає, про що веде мову і як по-справжньому вболіва за долі людей.

Профспілкова організація ОНЕУ, очолювана Тетяною Сергіївною, визнана однією з найбільш бойових серед профспілкових організацій вузів нашого міста.

Саме за це, за її сумлінну працю, відповідальне ставлення до виконання своїх службових обов'язків, Тетяна Сергіївна має багато нагород, а саме:

«Відмінник освіти України»

Наказ МОУ, № 76-К

12.12.1998 р.

Почесна грамота МОНУ

Наказ МОНУ, № 902

31.08.2007 р.

Почесна грамота Профспілки працівників освіти і науки України

Протокол профкому ОДЕУ № 57

27.12.2009 р.

Почесна грамота Кабінету Міністрів України

Протокол № 16

28.04.2010 р.

Почесна грамота ЦК Профспілки працівників освіти і науки України

Протокол профкому ОДЕУ № 15

27.04.2011 р.

Почесна грамота Виконкому Одеської міської ради

2011 р.

Почесна грамота Виконкому Одеської обласної ради

04.03.2014 р.

вона найкраща подруга. Син теж зі своїми проблемами завжди йде до матері, бо вона і порадить, і по-материнські захистить. Для своїх батьків – служниця і бере-гinya. А для чоловіка - найкраща жінка у світі.

Так хто вона, успішна жінка? На мій погляд, успішна жінка - це та, яка отримує певний результат, який приносить їй велику насолоду від будь-якої діяльності: чи то материнство, чи професійна кар'єра, чи то громадська діяльність.

Ось така вона, наша успішна, красива, розумна, уважна і пильна Тетяна Сергіївна Корольова.

Шановна, люба Тетяна Сергіївна!

Від себе і всіх членів профспілки нашого університету щи-

та трудових прав науково-педагогічних, педагогічних працівників та інших працівників університету.

Останній лист-протест був направлений до Президента, Прем'єр-міністра Кабінету Міністрів та голови Верховної Ради в березні місяці цього року про скасування прийнятого рішення: «Про внесення змін до Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність (щодо збереження науково-пе-

ро вітаю Вас з ювілеєм! Бажаю Вам здоров'я, щасливої долі, нових досягнень у профспілковій діяльності. Нехай Ваш потенціал та ентузіазм мають достатнє поле діяльності, а віра у власні сили стане путівником у досягненні нових звершень!

Г.Л.ШАМАСВА,
заступник голови
профспілкової організації
ОНЕУ

НЕ ГАЛЬМУЙ – СNIKERСУЙ!

Всім нам відомо, що студентське життя – це не лише навчання, а ще й веселощі, розваги, спілкування із друзями, адже так приемно через десятки років сказати: «А пам'ятася...?» Яскраві спогади і незабутні враження лишаються в нашій пам'яті назавжди.

У четвер, 9 квітня, було проведено розважально-пізнавальний захід для студентів первого курсу кредитно-економічного факультету. Команди, сформовані із 11, 12, та 13-ї груп, мали можливість взяти участь у квесті «Першокурсник». Гру підготувала студентка 32 групи Сівкова Катерина. Її допомагали талановиті фотографи: Данилова Анна, Козовякін Євген, Овсянник Анастасія, без яких проведення конкурсу було б просто неможливим. За процесом спостерігало прискіпливе, але справедливе журі у складі Григоренко Юлії, Скрипник Наталії та Сергєєвої Олени Степанівни. Головою журі був Видобора Володимир Володимирович.

Квест був незвичайним: Катерина внесла креативну нотку у правила гри. Студентам 11, 12 та 13 груп під назвами «Жирафики», «Трікіки» та «Коварні еноти» відповідно було запропоновано наступний перелік завдань:

Квест. Він включав у себе кросворд, у кожному наступному пункті якого містилася нова загадка. Це завдання вимірювалося часом. Тобто, переміг той, хто виявився спрітнішим.

Фото на тему: «Момент із життя студента». Цей конкурс приніс купу незабутніх вражень, сміх та радість. Студенти повинні були творчо підійти до виконання завдання, і відповідно впоралися із поставленою задачею.

Відео «Студент на перескладанні». При виконанні даного завдання команди використовували свої креативні ідеї. Кінцевий ефект був вражаючим, відео вийшло справді кумедне.

За підсумками трьох конкурсів переможцями стали «Коварні еноти». Всі учасники отримали солодощі. Команда 13 групи отримала головний приз – квитки на «Студвесну-2015». Ми щиро дякуємо старшокурсникам за те, що вони допомагають нам влитися в дружній студентський колектив. Ваша підтримка для нас справді дуже важлива.

Аліна НІТЕНКО, студентка 12 гр. КЕФ

СТУДЕНТИ ОНЭУ НА ВЕРШИНЕ ИНТЕЛЛЕКТУАЛЬНЫХ ИГР

21 апреля состоялся чемпионат ОНЭУ по интеллектуальной игре «Что? Где? Когда? Когда?».

Все ребята достойно сражались за звание самой сообразительной команды и пытались дать правильные ответы на все 24 вопроса. Победу и свои заслуженные подарки получила команда кредитно-экономического факультета.

Призовые места распределились следующим образом:

- 1 место – КЭФ;
- 2 место – КЭФ;
- 3 место – ФЭУП.

Также, 25 апреля в Академии связи им. Попова при поддержке Молодежного совета и клуба интеллектуальных игр «Эрудит» прошли Городские игры по ЧГК. Было очень интересно, много действительно сложных вопросов, с которыми справится далеко не каждый.

В тройку лидеров вошла 1 сборная команда из ОНЭУ – «Гринвич». Нам, конечно же, есть к чему стремиться! Это игра, которая требует постоянной тренировки и сплоченности команды.

Огромное спасибо тем, кто пришел играть за наш университет! Никогда не сомневайтесь в своих силах и присоединяйтесь к нам!

Скляр ДМИТРИЙ,
председатель Студсовета ОНЭУ
Кудинова ВЕРОНИКА,
глава НСО ФЭФ

ЕЖЕГОДНАЯ БИЗНЕС-ИГРА ДЛЯ АБИТУРИЕНТОВ

Факультет экономики и управления производством за всю историю своего существования смог сделать многое для студентов и выпускников, обеспечивая их профессиональными, практическими навыками, которые, без сомнения, пригодятся в будущем. У каждого студента есть возможность воплощать в жизнь все те умения, которые он получает во время обучения. ФЭУП не ограничивается только сухими знаниями, предоставляя возможность развиваться логическому мышлению и умственным способностям студентов.

На нашем факультете несколько лет назад появилась еще одна, очень интересная традиция. Преподаватели и активисты ФЭУП начали каждый год проводить бизнес-игру «Робинзон» для абитуриентов. Этот год не стал исключением. В игре, которая проводилась в субботу (18.04.2015), приняли участие ученики девятых, десятых и одиннадцатых классов. Специальная подготовка или курсы для участия не требовались.

Суть игры заключается в следующем: участники,

попав на необитаемый остров, должны были выбираться оттуда как можно быстрее. Ребята разделились на команды по 2-4 человека и замечательно справились с поставленной целью, используя свои логику и сообразительность.

В конце игры были определены победители. За проявленные старания и умения все участники получили призы, которые очень порадовали ребят. Один из главных призов – это бесплатные билеты на самое масштабное мероприятие «Студенческая весна». Их получили команды, которые заняли в бизнес-игре с первого по третье место включительно. Награждение победителей прошло в большом актовом зале, никто из участников не остался без внимания, все ребята получили полезные навыки и море позитивных эмоций.

ФЭУП дает возможность развиваться всем желающим еще со школьных лет!

Анастасия ПОСТОНОВА,
PR-сектор ФЭУП

ОТЗЫВЫ АБИТУРИЕНТОВ ОБ УЧАСТИИ В БИЗНЕС-ИГРЕ «РОБИНЗОН»

«Игра «Робинзон» сама по себе интересна и увлекательна. На ее примере можно очень хорошо научиться распределять ресурсы и просчитывать разные варианты этого распределения. В целом остались только положительные воспоминания от проведенного времени. Помимо новых умений я получила большое количество положительных эмоций». О. Диценко

* * *

«Игра очень увлекательная и веселая, каждый человек может почувствовать себя не только Робинзоном, но и применить некоторые знания по экономике. Я не жалею о том, что я поучаствовала в этом мероприятии, так как обрела много новых и полезных навыков. Научилась применять теоретические знания, полученные в школе, на практике». В. Пономарёва

* * *

«Благодаря деловой игре «Робинзон» я смог обрести много полезных навыков. Я понял, как экономику можно применять на практике. Используя собственную логику, научился рационально распределять ограниченный ресурс. Командная работа помогла научиться сотрудничать и договариваться с другими ребятами. Очень понравилось, если честно, даже не ожидал этого». А. Алейников

* * *

«Мне понравилась бизнес-игра «Робинзон». Интересно было проверить себя на наличие экономического, рационального мышления. Оказывается, эффективно распоряжаться своим временем способен даже такой гуманитарий как я. И, конечно же, это был отличный опыт работы в команде». Д. Литвинова

ВСЕСВІТНІЙ ДЕНЬ КНИГИ І АВТОРСЬКОГО ПРАВА В ОНЕУ

*Книга - це джерело освіти, знання
і якщо збагачення,
то збагачення культурного
і душевного.
М.Рильський*

Генеральна конференція ЮНЕСКО заснувала у 1995 р. Всесвітній день книги і авторського права, який, починаючи з 1996 року, щорічно відзначається 23 квітня. Це дата поговори до книг та авторів. Головна мета свята – привернути увагу читачів до книг, як джерела отримання знань, мати доступ до духовних і матеріальних цінностей, розуміння краси і творчих досягнень людини.

Адже книги – це вікно у світ культурного розмаїття, це місто, що з'єднує різні цивілізації у часі й просторі.

Книга на сучасному етапі розвитку цивілізації залишається одним із найефективніших інструментів передачі інформації з усіх сфер людської діяльності. Писемність

завжди була головним чинником у культурі кожного народу, відігравала провідну роль у його духовному розвитку, тісно поєднувала покоління. Книги покликані служити людям, а краса і мудрість, відтворена у друкованих рядках, неодмінно має стати на заваді

жорстокості, несправедливості й насилия, врятувати наш неповторний світ.

Це свято відбулося також у бібліотеці ОНЕУ. 23 квітня Інформаційно-бібліографічний відділ бібліотеки презентував експозицію «Скарбниця світової економічної думки», де представлена еволюція видань відrarитетних до електронних книг. Усі відвідувачі отримали приємні сюрпризи – закладки для книг з цитатами або афоризмами відомих письменників про книги, літературу, читання.

Щиро вітасмо всіх шанувальників книги, усіх тих, хто поважає й розвиває друковане слово, із Всесвітнім днем книги і авторського права!

Бібліотека ОНЕУ

ЛІТЕРАТУРНА ЗУСТРІЧ

Книга... У цьому слові так мало літер, але скільки у ньому глибин і сенсу! Література – це наша незмінна супутниця на протязі багатьох років. Замислітесь, як би існувало людство без читання, адже саме книги – досвід і мудрість віків!

Звичайно, ви можете заперечити, що в епоху Інтернету, розвитку кінематографу і мобільних пристрій значення книги і літератури змінилося. Можливо. Так, книга вже не є унікальним джерелом інформації, а все, що нам хочеться дізнатися, ми можемо знайти за допомогою декількох «кліків». Та хіба можуть ці холодні «клікі» замінити те духовне спілкування, той емоційний запал, співпереживання, які ми відчуваємо, коли, сидячи в улюбленному кріслі ввечорі, читаємо захоплюючу книгу, вдихаємо її запах, торкаємося м'яких сторінок?.. Авжеж ні!

Студентству кредитно-економічного факультету ця проблема виявилася дуже близькою, і головою наукового сектору Катериною Сівковою було вирішено провести Літературну зустріч з метою популяризації читання, на якій кожен міг би поділитися думками про свою улюблену книгу. Запланували – виконали! 12 березня, о 13:00, за участю студентів 1-3 курсів і всіх бажаючих зустріч таки відбулася. Варто зазначити, що атмосфера була неформальною, теплою і дружньою, а тому спілкування пройшло легко і невимушено.

Після вступного слова першою про цікаву книгу вирішила розповісти організатор зустрічі Катерина Сівкова. Мова пішла про «Трилогію бажання» відомого американського письменника Т. Драйзера, до якої входять книги «Фінансист», «Титан», «Стой». Студенти

Нам, як економістам, ця тема була особливо близькою. До того ж, у трилогії розкрито не лише шлях становлення головного героя як фінансового «туза», але й його «сердечні» справи, захоплення мистецтвом і багато іншого.

Далі, після невеличкої дискусії, про свої улюблені книжки розповідали інші студенти 3 курсу. Олег Сороченко доповідав про дуже цікавий роман-антитопію Дж. Оруелла «1984», а Скрипник Наталя розповіла про дуже близьку дівчатам книгу Дж. Остін «Гордість і упередження», яка, чесно кажучи, зацікавила і чоловічу частину аудиторії.

Студентка 2 курсу Назлуханян Аня презентувала не художню книгу, а книгу-мотиватор для саморозвитку авторства Б. Трейсі «Досягнення мети», яка, за словами Ані, кардинально змінила її життя на краще і здатна покращити життя кожного!

Незабаром слово отримали і найбільш юні учасники зустрічі – першокурсники. Каталова Анастасія розповіла про шедевр Е. Бронте «Грозовий перевал». Алексеєнко Олександра говорила про книгу Кена Кізі «Над гніздом зозулі» і поділилась враженнями від прочитаного. Михайло Прядко представляв поетичну частину зустрічі і продекламував вірші.

С. Єсеніна, Р. Рождественського, а також декілька власних поетичних проб.

Закривав зустріч Козовякін Євген, який доповідав про книгу

Р. Бредбері «451 градус за Фаренгейтом», що було дуже символично і підивило підсумок зустрічі, адже лейтмотивом цього твору є вислів: «Є злочини тяжкі, ніж спалювати книжки. Наприклад – не читати їх!»

Михайло ПРЯДКО,
студент 11 гр. КЕФ

НАХОДЧИВИЙ ПЕРВОКУРСНИК

Каждый год студенческий совет ФЭУП проводит несколько мероприятий специально для студентов первого курса. В начале сентября у нас было Посвящение в ФЭУПовцы на студенческой базе «Экономист», где для посвящения в студенты нужно было пройти ряд конкурсов, затем состоялась «Визитка группы» - конкурс среди всех групп первого курса. Все первокурсники были в восторге от обоих мероприятий и хотели снова проявить свои способности.

И вот «Находчивый первокурсник» - еще один конкурс, пробудивший нашу креативность. По сравнению со старшими, первый курс – все еще дети, а, как известно, дети – самые креативные существа. Хоть нам и многому еще нужно научиться у опытных студентов, мы не пропали, а получились очень даже здорово.

Суть конкурса состоит в том, что каждая группа выдвигает по одному студенту, который проходит 3 этапа. Первый – стендап о себе - своего рода приветствие. Второй проходит в виде викторины о нашем университете. И, наконец, в третьем участвует вся группа: ребята получают задания и разыгрывают миниатюру.

По итогам конкурса самым находчивым первокурсником-2015 стал студент 15 группы Владислав Кондратенко! На втором месте оказался студент 13 группы Богдан Сивко и на третьем студентка 14 группы Галина Коваленко.

Самым интересным, конечно же, был именно процесс подготовки. Ведь заниматься чем-то вместе помимо учебы приходится довольно редко, и так приятно, что подобного рода мероприятия разбавляют ежедневные переживания о приближающейся сессии.

Вряд ли вы удивитесь, если я скажу, что этот конкурс на нашем факультете также проводится ежегодно. ФЭУП славится своими традициями, и мы рады их продолжать. Уверена, наш университет сделает из нас не только умных, но и до чертиков креативных экономистов!

Сергія АБЕДОВА,
студентка 14 группы ФЭУП

МІС ОНЕУ 2015

Ось і відбувся довгоочікуваний концерт - МІС ОНЕУ 2015! Море незабутніх емоцій, купа позитиву і, звичайно ж, казкові спогади.

Ми всі в котрій раз змогли переконатися, що наш улюблений НАРХОЗ як ніколи переповнений талантами. Кожна з учасниць була по-своєму чудова. Саме тому глядачі, які не могли відвести очей від наших чудових дівчат, із захопленням аплодували і кричали: «Браво!»

Отже! Давайте ж повернемось назад і ще раз зануримось в ці чудові спогади.

Все почалося з казкового дефіле наших принцес. Одна тільки поява красунь заспіла увесь зал. Пізніше кожен міг насолодитися прекрасним вокalom учасниць. Першою на сцену вийшла студентка кредитно-економічного факультету Ксенія Юшкевич.

Чесно кажучі, її виконання мене зben-тежило. Мені також вдалось спостерігати за гостями даного заходу, які сиділи поруч. Так ось... Вони, не зводячи очей, дивилися на сцену. І було помітно, що її виступ, вочевидь, не залишив нікого байдужим. Мені здалося, що ця пісня дозволила їм зануритися в якісь спогади, вона змусила людей замислитися....

Наступним та одним з найскладніших був конкурс під назвою «Драматичний номер». А темою цього року послугувала «Жіноча логіка в різні століття». Дівчата фантазували як могли. Усі виступи були оригінальними і при цьому абсолютно різними. Наприклад, студентка КЕФа продемонструвала той час, коли люди спілкувалися звуками, малювали на стінах печер і полювали на мамонтів - жіноча логіка в кам'яному столітті. Під час

цього виступу емоції переповнювали глядачів. Люди, які знаходились в залі, вочевидь, були в захваті від побаченого.

І, незважаючи на те, що всі номери дівчат були приголомшливи, я все ще з завміранням серця згадую танок, подарований нам командою кредитно-економічного факультету. Це було щось неймовірне! Вони зуміли пронизати духом української культури весь зал, а натомість отримали шалений вибух оплесків.

Наприкінці мені хотілось би подякувати всім, хто брав участь в організації цього конкурсу, всім, хто подарував нам ці незабутні враження! Спасибі, що допомагаєте тримати статус університету на такому високому рівні!

Анна НАЗЛУХАНЯН
Голова PR-сектору КЕФ

В ПРЕДВКУШЕНИИ ГРЯДУЩЕГО ЮБИЛЕЯ

Факультет экономики и управления производством – один из самых больших факультетов Одесского национального экономического университета.

На ФЭУПе существует традиция каждый год отмечать День Рождения любимого факультета концертом, поздравлениями и празднованием. В прошлом году этот праздник проходил в концертном зале Садов Победы, в позапрошлом - в клубе Ё, до этого в клубе Palladium. На Днях Рождения ФЭУП присутствуют как представители деканата, преподаватели и студенты, так и выпускники, и вместе они незабываемо проводят каждый День Рождения, ведь именно на нашем факультете существует две поговорки: «ФЭУП – большая дружная семья» и «Бывших ФЭУПовцев не бывает». Смешные шутки, теплые поздравления, хорошая музыка и незабываемая атмосфера –

неизменные атрибуты этого праздника!

В этом году ФЭУПу исполняются юбилейные 50 лет, и именно в 2015 году День Рождения будет праздноваться как никогда ранее! На нашем факультете ходят различные слухи: от проведения мероприятия в одном из самых шикарных залов Одессы, до отдельного проведения торжественной части в театре Музикальной

комедии им. М. Водяного. Скорее, это всего лишь слухи, но действительно понадобится большое помещение, чтобы вместить всех желающих поздравить ФЭУП! До 50-летнего Дня Рождения остается еще полгода, но все, кто когда-то сталкивался с факультетом экономики и управления производством, уже с нетерпением его ждут!

PR-сектор ФЭУП

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРІВ!

- 07.04. Спічин Юрій Олексійович, інженер центру інформаційних технологій
- 11.04. Долинська Валентина Іллівна, старший викладач кафедри мовної та психолого-педагогічної підготовки
- 13.04. Дехтяр Тетяна Олексandrівна, бухгалтер 1 категорії
- 22.04. Архіпов Сергій Віленінович, старший викладач кафедри маркетингу
- 23.04. Добровольська Людмила Василівна, завідувач господарства
- 05.05. Корольова Тетяна Сергіївна, старший науковий співробітник науково-дослідної частини, голова профкому ОНЕУ
- 11.05. Ковальова Ірина Миколаївна, керівник виробничої практики навчально-методичного відділу
- 11.05. Витчікова Тетяна Вікторівна, прибіральниця гуртожитку № 1
- 28.05. Попова Ольга Георгіївна, методист вищої категорії ФЕУВ
- 31.05. Суворовський Олександр Леонардович, керівник центру підвищення якості освіти

Інформація надана відділом кадрів

Ректорат, студентська рада, профспілки викладачів та студентів ОНЕУ висловлюють подяку ювілярам за плідну працю, щиро вітають їх та бажають щастя, здоров'я творчого напихнення!

Свідоцтво про реєстрацію: ОД №611 від 23 березня 2000 р. Адреса редакції: 65026, м. Одеса, вул. Преображенська, 8, к. 327. Телефон редакції: 723-24-19 E-mail: gazeta_economist@list.ru
--

Рукописи не повертаються і не рецензуються. Листування з авторами – на сторінках газети. За точність викладання фактів відповідальність несе автор. Редакція може друкувати матеріали, не поділяючи точку зору автора. При передруках посилання на газету обов'язкове.

Редактор: К. СТОЛЯРОВА Фотограф: Ю. ГУЛЬПА

Номер зверстано в комп'ютерному центрі
редакції «ЕКОНОМІСТ»